

ΕΝΑ

Ο Τζακ Ρίτσερ απόλαυσε τις τελευταίες μέρες του καλοκαιριού σε μια κωμόπολη στις ακτές του Μέιν και κατόπιν, σαν τα αποδημητικά πουλιά που πετούσαν στον ουρανό πάνω από το κεφάλι του, άρχισε το μακρύ ταξίδι του προς τα νότια. Δεν του άρεσε όμως η ιδέα να κατηφορίσει απλά ακολουθώντας την ακτογραμμή, σαν τους συκοφάγους, τα χιονοτσίχλινα, τους μυγοχάφτες και τα κοκκινόλαιμα κολιμπρί. Έτσι αποφάσισε να πάει διαγώνια, νοτιοδυτικά, από την πάνω δεξιά άκρη της χώρας μέχρι την κάτω αριστερή γωνιά της, ενδεχομένως μέσω Σίρακιουζ, Σινσινάτι, Σεντ Λούις, Οκλαχόμα Σίτι και Άλμπουκερκι, και από εκεί να τραβήξει για το Σαν Ντιέγκο. Μπορεί, βέβαια, για έναν άνθρωπο του στρατού ξηράς όπως εκείνος το Σαν Ντιέγκο να παραήταν γεμάτο ανθρώπους του Ναυτικού, αλλά κατά τα άλλα ήταν ό,τι έπρεπε για να υποδεχτεί κανείς το χειμώνα.

Θα ήταν ένα επικό ταξίδι, και μάλιστα ένα ταξίδι που δεν είχε κάνει εδώ και χρόνια.

Ανυπομονούσε να ξεκινήσει.

Δεν πήγε και πολύ μακριά.

Περπάτησε περίπου ενάμισι χιλιόμετρο προς την ενδοχώρα, έφτασε σε έναν κομητειακό δρόμο και σήκωσε τον αντίχειρά του. Ήταν ψηλός, πάνω από ένα κι ενενήντα πέντε, γεροδεμένος, όλο κόκαλα και μυς, όχι ιδιαίτερα όμορφος, ποτέ καλοντυμένος, και συνήθως λίγο απεριποίητος. Δε θα τον έλεγε κανείς κούκλο. Όπως πάντα οι περισσότεροι οδηγοί έκοβαν ταχύτητα, του έριχναν μια ματιά και μετά συνέχιζαν το δρόμο τους. Το πρώτο αυτοκίνητο του οποίου ο οδηγός ήταν έτοιμος να το ρισκάρει εμφανίστηκε ύστερα από σαράντα λεπτά. Ήταν ένα σχετικά καινούργιο Subaru στέισον βάγκον και ο οδηγός ήταν ένας λεπτός μεσόκοπος τύπος που φορούσε παντελόνι με πιέτες κι ένα καλοσιδερωμένο χακί πουκά-

μισο. Ο Ρίτσερ σκέφτηκε πως πρέπει να τον έντυνε η γυναίκα του. Ο τύπος φορούσε βέρα, αλλά κάτω από τα ποιοτικά υφάσματα κρυβόταν το κορμί ενός εργάτη. Είχε χοντρό σβέρκο και μεγάλες κόκκινες κλειδώσεις. Έδωσε στον Ρίτσερ την εντύπωση ανθρώπου που είχε γίνει αφεντικό κάπως αναπάντεχα και χωρίς να το έχει επιδιώξει. Ήταν σαν κάποιον που ξεκίνησε σκάβοντας λάκκους για υποστυλώματα και είχε καταλήξει να γίνει ιδιοκτήτης μιας εταιρείας κατασκευής περιφράξεων.

Όπως αποδείχτηκε, η μαντεψιά ήταν πετυχημένη. Με τις πρώτες κουβέντες φάνηκε ότι ο τύπος είχε ξεκινήσει χωρίς να έχει κάτι στο όνομά του πέρα από το παλιό διχαλωτό σφυρί του πατέρα του και είχε καταλήξει να φτιάξει μια κατασκευαστική εταιρεία, να είναι υπεύθυνος για σαράντα εργάτες και για τα όνειρα και τις ελπίδες πολλών πελατών. Ολοκλήρωσε την ιστορία του με μια γκριμάτσα που ισοδυναμούσε με ανασήκωμα των ώμων και έδειχνε συνάμα μετριοφροσύνη και πραγματική απορία. Σαν να έλεγε, πώς στην ευχή έγινε τέτοιο πράγμα; Ο Ρίτσερ σκέφτηκε ότι ήταν θέμα προσοχής στη λεπτομέρεια. Ο τύπος ήταν πολύ οργανωμένος, γεμάτος ιδέες και γιατροσόφια και αποφθέγματα, αλλά και ακλόνητα πιστεύω, ένα από τα οποία ήταν ότι όταν πλησίαζε το τέλος του καλοκαιριού, ήταν καλύτερα να αποφεύγει κανείς τόσο την Εθνική Οδό 1 όσο και τον Διαπολιτειακό 95, και μάλιστα να φεύγει εντελώς από το Μέιν όσο πιο γρήγορα γινόταν, πράγμα που σήμαινε να πάρει την Εθνική Οδό 2 και να τραβήξει δυτικά για το Νιου Χάμσιρ. Σε ένα μέρος λίγο πιο νότια από το Μπέρλιν, ο τύπος ήξερε κάμποσους επαρχιακούς δρόμους που οδηγούσαν στη Βοστόνη πιο γρήγορα από κάθε άλλη διαδρομή. Εκεί πήγαινε κι αυτός, για μια συνάντηση με αντικείμενο τους μαρμάρινους πάγκους για κουζίνες. Ο Ρίτσερ χάρηκε. Η Βοστόνη ήταν μια χαρά για ξεκίνημα. Από κάθε άποψη. Από εκεί μπορούσε να πάει ίσια στο Σίρακιουζ και στη συνέχεια στο Σινσινάτι, χωρίς καμία δυσκολία, μέσω Ρότσεστερ, Μπάφαλο και Κλίβλαντ. Ενδεχομένως και μέσω Άκρον του Οχάιο. Ο Ρίτσερ είχε βρεθεί και σε χειρότερα μέρη. Κυρίως όσο υπηρετούσε.

Δεν έφτασαν στη Βοστόνη.

Ο τύπος δέχτηκε μια κλήση στο κινητό του, ύστερα από μια διαδρομή περίπου πενήντα λεπτών προς τα νότια στους επαρχιακούς δρόμους του Νιου Χάμσιρ. Οι οποίοι ήταν όπως ακριβώς

τους διαφήμιζαν. Ο Ρίτσερ δεν μπόρεσε να μην παραδεχτεί ότι το σχέδιο του τύπου ήταν ρεαλιστικό. Δεν υπήρχε καθόλου κίνηση. Ούτε μποτιλιαρίσματα, ούτε καθυστερήσεις. Τσουλούσαν με εκατό χιλιόμετρα την ώρα περίπου, πάρα πολύ άνετα. Μέχρι που χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν συνδεδεμένο με το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου και στην οθόνη του συστήματος πλοήγησης εμφανίστηκε ένα όνομα, με μια μικρή φωτογραφία ως βοήθημα. Στη συγκεκριμένη περίπτωση ήταν ένας κοκκινοπρόσωπος άντρας που φορούσε κράνος και κρατούσε ένα σημειωματάριο. Ήταν κάποιος εργοδηγός από ένα γιαπί. Ο οδηγός πάτησε ένα κουμπί και ο συριγγμός του τηλεφώνου γέμισε το αυτοκίνητο από όλα τα ηχεία, σαν ήχος σαράουντ.

Ο οδηγός στράφηκε προς την αριστερή κολόνα του παρμπρίζ και είπε: «Ελπίζω να είναι καλά τα νέα».

Δεν ήταν. Το τηλεφώνημα είχε να κάνει με έναν επιθεωρητή από την υπηρεσία δημοτικών κτιρίων σχετικά με τη μεταλλική επένδυση μιας καμινάδας τζακιού σε ένα χολ εισόδου. Η καμινάδα ήταν σωστά μονωμένη, ακριβώς σύμφωνα με τις προδιαγραφές, μόνο που αυτό δεν μπορούσε να αποδειχτεί χωρίς να γκρεμιστεί η λιθοδομή, που είχε πλέον φτάσει σε ύψος τριών ορόφων και κόντευε να ολοκληρωθεί. Οι χτίστες ήταν ήδη κλεισμένοι για μια καινούργια δουλειά που θα ξεκινούσε την επόμενη βδομάδα. Μια άλλη λύση θα ήταν να ξηλωθεί η διακοσμητική ξυλεπένδυση από καρυδιά στην τραπεζαρία που υπήρχε στην άλλη πλευρά της καμινάδας, ή η διακοσμητική ξυλεπένδυση της ντουλάπας στον πάνω όροφο, που ήταν από παλίσανδρο και ακόμη πιο περίπλοκη. Όμως ο επιθεωρητής ήταν σπαστικός και ήθελε να βεβαιωθεί με τα ίδια του τα μάτια.

Ο οδηγός έριξε μια ματιά στον Ρίτσερ και είπε: «Ποιος επιθεωρητής είναι;»

«Ο καινούργιος», απάντησε αυτός που ήταν στο τηλέφωνο.

«Ξέρει πως θα πάρει μια γαλοπούλα για την Ημέρα των Ευχαριστιών;»

«Του είπα ότι δουλεύουμε όλοι για τον ίδιο σκοπό».

Ο οδηγός έριξε πάλι μια ματιά στον Ρίτσερ, σαν να του ζητούσε την άδεια ή συγγνώμη, ή και τα δύο, και κατόπιν κοίταξε πάλι μπροστά του και είπε: «Του πρόσφερες χρήματα;»

«Πεντακόσια δολάρια. Αρνήθηκε να τα πάρει».

Εκείνη τη στιγμή χάθηκε πάλι το σήμα. Ο ήχος έγινε συγκεχυμένος, λες και προερχόταν από κάποιο ρομπότ που πνιγόταν σε μια πισίνα, και μετά κόπηκε εντελώς. Η οθόνη έδειχνε ότι γινόταν αναζήτηση σήματος.

Το αυτοκίνητο συνέχισε το δρόμο του.

«Για ποιο λόγο θα ήθελε κάποιος τζάκι στο χολ της εισόδου;» είπε ο Ρίτσερ.

«Δημιουργεί μια φιλόξενη ατμόσφαιρα», απάντησε ο οδηγός.

«Νομίζω ότι παραδοσιακά είχε σχεδιαστεί για να απωθεί. Ήταν ένα αμυντικό στοιχείο. Σαν την ανοιχτή πυρά στο στόμιο μιας σπηλιάς. Σκοπός ήταν να κρατάει μακριά τους θηρευτές».

«Πρέπει να γυρίσω πίσω», είπε ο άλλος. «Λυπάμαι».

Έκοψε ταχύτητα και σταμάτησε στο χαλικόστρωτο έρεισμα του δρόμου. Ήταν το μοναδικό όχημα στους επαρχιακούς δρόμους. Δεν κυκλοφορούσε τίποτε άλλο. Η οθόνη έδειχνε ότι εξακολουθούσε η αναζήτηση σήματος.

«Πρέπει να σε αφήσω εδώ», είπε. «Θα είσαι εντάξει;»

«Κανένα πρόβλημα», απάντησε ο Ρίτσερ. «Κάλυψες ένα μέρος της διαδρομής μου και σ' ευχαριστώ πολύ γι' αυτό».

«Παρακαλώ».

«Ποιανού είναι η ντουλάπα από παλίσανδρο;»

«Δική του».

«Άνοιξε μια μεγάλη τρύπα και δείξε στον επιθεωρητή αυτό που θέλει να δει. Κατόπιν παρουσίασε στον πελάτη πέντε λόγους βάσει της κοινής λογικής για τους οποίους θα πρέπει να εγκαταστήσει ένα εντοιχισμένο χρηματοκιβώτιο. Διότι πρόκειται για άτομο που θέλει ένα εντοιχισμένο χρηματοκιβώτιο. Ίσως να μην το ξέρει ακόμη, αλλά κάποιος που θέλει ένα τζάκι στο χολ της εισόδου θέλει κι ένα εντοιχισμένο χρηματοκιβώτιο στην ντουλάπα της κρεβατοκάμαράς του. Αυτό είναι απολύτως σίγουρο. Είναι η ανθρώπινη φύση. Θα βγάλεις και κέρδος. Μπορείς να τον χρεώσεις για το χρόνο που θα χρειαστεί για να ανοιχτεί η τρύπα».

«Είσαι κι εσύ σ' αυτό το κουρμπέτι;»

«Ήμουν στρατονόμος».

«Α», έκανε ο οδηγός.

Ο Ρίτσερ άνοιξε την πόρτα, βγήκε από το αυτοκίνητο και την ξανάκλεισε. Κατόπιν απομακρύνθηκε αρκετά για να του κάνει χώρο να στρίψει το Subaru επιτόπου, από το ένα έρεισμα μέχρι το άλλο,

και να πάρει το δρόμο του γυρισμού. Ο τύπος τα έκανε όλα αυτά και μετά κούνησε θλιμμένα το χέρι του σαν να ευχόταν καλή τύχη στον Ρίτσερ. Καθώς το αυτοκίνητο χανόταν στο βάθος του δρόμου, εκείνος έκανε μεταβολή και συνέχισε να περπατάει, εξακολουθώντας να πηγαίνει νότια. Όπου ήταν εφικτό, του άρεσε να μην αλλάζει πορεία. Ο δρόμος όπου βρισκόταν είχε δύο λωρίδες και ήταν αρκετά φαρδύς και καλοσυντηρημένος. Είχε αρκετές στροφές και ανεβοκατεβάσματα, αλλά δε δημιουργούσε κανένα πρόβλημα σε ένα σύγχρονο αυτοκίνητο. Το Subaru πήγαινε με εκατό χιλιόμετρα. Κι όμως δεν υπήρχε καθόλου κίνηση. Ούτε από τη μια ούτε από την άλλη κατεύθυνση. Επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Ακούγονταν μόνο ο στεναγμός του ανέμου στα δέντρα και το ανεπαίσθητο βουητό της ζέστης που αναδιδόταν από την ασφαλτο.

Ο Ρίτσερ συνέχισε να περπατάει.

Τρία χιλιόμετρα παρακάτω ο δρόμος είχε μια ελαφριά καμπή προς τα αριστερά και ένας άλλος δρόμος, ίδιου μεγέθους και εμφάνισης, ξεκινούσε από εκείνο το σημείο προς τα δεξιά. Ήταν μια κλασική διακλάδωση μορφής Υ. Στρίβεις λίγο το τιμόνι προς τα αριστερά, ή το στρίβεις λίγο προς τα δεξιά. Δική σου η απόφαση. Και οι δύο επιλογές χάνονταν μέσα σε δέντρα που σε ορισμένα σημεία ήταν τόσο πυκνά, ώστε σχημάτιζαν σήραγγα.

Υπήρχε μια πινακίδα στο δρόμο.

Ένα βέλος με κλίση προς τα αριστερά έλεγε Πόρτσμουθ, ενώ ένα άλλο με κλίση προς τα δεξιά έλεγε Λακόνια. Όμως τόσο τα γράμματα, όσο και το βέλος της δεξιάς επιλογής ήταν μικρότερα, λες και η Λακόνια ήταν λιγότερο σημαντική από το Πόρτσμουθ. Ένας απλός παράδρομος, παρόλο που είχε το ίδιο μέγεθος.

Λακόνια, Νιου Χάμσιρ.

Ο Ρίτσερ το ήξερε αυτό το όνομα. Το είχε δει σε ένα σωρό ιστορικά χαρτιά της οικογένειας και είχε ακούσει να το αναφέρουν κατά διαστήματα. Ήταν η γενέτειρα του μακαρίτη του πατέρα του και το μέρος όπου είχε μεγαλώσει, μέχρι που το έσκασε στα δεκαεφτά του για να καταταγεί στους Πεζοναύτες. Έτσι έλεγε ο αόριστος οικογενειακός θρύλος. Δεν είχε προσδιοριστεί από τι το είχε σκάσει. Αλλά ποτέ δεν ξαναγύρισε εκεί. Ούτε μία φορά. Είχαν περάσει πάνω από δεκαπέντε χρόνια από τότε όταν γεννήθηκε ο ίδιος ο Ρίτσερ. Στο μεταξύ η Λακόνια είχε γίνει μια νεκρή λεπτομέρεια του

μακρινού παρελθόντος, απόμερη σαν την Ενσωματωμένη Περιοχή Ντακότα, όπου έλεγαν ότι είχε ζήσει και δουλέψει κάποιος άλλος πρόγονος. Κανένας από την οικογένεια δεν πήγε ποτέ σε κανένα από τα δύο μέρη. Δεν τα επισκέπτονταν. Οι παππούδες του πέθαναν νέοι και σπάνια μιλούσαν γι' αυτούς. Προφανώς δεν υπήρχαν θείες ή θείοι ή ξαδέρφια ή οποιουδήποτε είδους μακρινοί συγγενείς. Πράγμα που στατιστικά ήταν απίθανο και έδειχνε πως είχε επέλθει κάποια ρήξη. Κανένας άλλος όμως εκτός από τον πατέρα του δεν είχε πραγματικές πληροφορίες και κανείς δεν έκανε ποτέ μια πραγματική προσπάθεια να τις εκμαιεύσει από αυτόν. Ορισμένα πράγματα δεν τα συζητούσαν στις οικογένειες των Πεζοναυτών. Πολύ αργότερα, όταν ήταν λοχαγός στο στρατό, ο αδερφός του Ρίτσερ, ο Τζο, στάλθηκε σε ένα πόστο στα βόρεια και είπε ότι ίσως προσπαθούσε να βρει το παλιό υποστατικό της οικογένειάς, αλλά ποτέ δεν υπήρξε κάποιο αποτέλεσμα. Ενδεχομένως και ο ίδιος ο Ρίτσερ είχε πει το ίδιο πράγμα, κατά διαστήματα. Ούτε εκείνος είχε πάει εκεί.

Αριστερά ή δεξιά. Δική του η απόφαση.

Το Πόρτσμουθ ήταν καλύτερο. Είχε αυτοκινητόδρομους και κίνηση και λεωφορεία. Από εκεί θα πήγαινε κατευθείαν στη Βοστώνη. Το Σαν Ντιέγκο του έκανε νόημα. Στα Βορειοανατολικά σε λίγο θα έπιανε το κρύο.

Αλλά τι σημασία θα είχε μια μέρα παραπάνω;

Πήγε προς τα δεξιά και διάλεξε το δρόμο που οδηγούσε στη Λακόνια.